

VICENT PITARCH

UNES VIVÈNCIES INDELEBLES

Un dels records més vius, i entranyables, que conserve de la meua estada a Barcelona, a l'època d'estudiant (gloriosos anys 1965-1968), em situa exactament al bell mig d'un capvespre, integrant un grup de mitja dotzena de companys i companyes de classe (potser hi era Carles Jordi Guardiola; segurament Montserrat Roig; no recorde exactament si també Joan Miralles...), al voltant de l'admirable Maria Cardús, i, clar, al número 8, 2n, 1a, de la Portaferrissa. La reunió s'hi escolava en un clima d'emoció intensa, de solidaritat sincera, d'angoixa difícil de dissimular; i la raó que ens hi havia congregat no era una altra sinó que el règim acabava d'engarjolar el doctor Badia. Vivíem jornades d'agitació intensa a la ciutat, de rebel·lió oberta dels sectors més generosos de les trinxeres civils contra el franquisme. I fou en aquell clima que dels Casals de la Mare de Déu de Montserrat havia sorgit un manifest clandestí contra l'aparell de la dictadura, tot denunciant la repressió que patí la manifestació de clergues a la Laietana. El doctor Badia, en qualitat de president dels casals montserratins, assumí amb lleialtat plena qualsevol mena de res-

ponsabilitat que la policia volgués fer derivar de la difusió d'aquell pamflet, en el qual no havia tingut cap participació.

Ara reconec —i no és pas la primera vegada que ho faig— que l'episodi, en tots els seus detalls, va colpir-me. Hi havia, per començar, la injustícia que representava que un patriota de conducta irreprotxable esdevingués carn de presó; d'altra banda, hi vaig aprendre la lliçó de la coherència moral d'un ciutadà que es mostrava absolutament solidari amb les decisions de l'entitat que presidia, l'actuació de la qual ell no sols assumia sinó que se'n responsabilitzava, àdhuc a costa de perdre la llibertat personal; finalment, o potser en primer lloc, va admirar-me el tarannà del professor que considerava com un tot complementari i inseparable en la seua vida habitual l'exigència del rigor professional i el compromís civil sense reserves. Això és, competència professional en harmonia amb la militància cívica i política, la consigna que el doctor Badia acabaria expressant amb la fórmula *ciència i passió*, un proposta per cert encisadora, si més no per als qui ens considerem integrants de la generació del 68.

Ara, des de la distància d'una trentena llarga d'anys, m'és grat de recordar uns tals episodis, que no sols romanen com a records entranyables sinó com a fars que ens guien, a molts deixebles del mestre estimat. Per molts anys, doctor Badia!